

[Eva Møller]

landet kører videre ganske uændret, hvad enten dette lovforslag bliver vedtaget eller ej.

Aage Frandsen (SF):

Jeg var meget glad ved ministerens indgang i sit svar med fremhævelsen af det folkelige element, der lå bag hf, og fremhævelsen af, at hvis ikke vi havde hf, måtte vi opfinde den. Det var højskolemanden, der talte, men jeg synes, at det, der er kommet på papir her, mere minder om det, som ministeren jo også er, selv om ministeren måske ikke bryder sig om det: bureaukraten. Hvis jeg derimod havde sagt noget andet, nemlig at det var ministeren, som ville sikre, at vi ikke ødslede med offentlige ressourcer, og at det var ham, der havde haft hånd i dette, tror jeg, ministeren måske også kunne nikke genkendende til sig selv.

Men jeg er glad ved, at hele indgangen til det er, at hf er noget særligt. Det er godt nok helt særligt dansk, men der er også andre ting, der er særligt danske, og som vi er glade ved.

Det er heller ikke sådan helt tilfældigt, når man tænker på, hvordan den hf-lov kom til at se ud, hvem det var, der var med til at lave den. Fra ministerens eget parti var det Hartling. Ministeren på det tidspunkt var K.B. Andersen. Fra Det Radikale Venstre var det K. Helveg Petersen. Fra SF var det Erik Sigsgaard. Det var alle mennesker, som havde rod i højskolebevægelsen. Det Konservative Folkeparti havde en ordfører, der hed Edvard Jensen, som også havde tilknytning til højskolebevægelsen – godt nok en anden type end den, ministeren måske er rundet af. Her er altså nogle traditioner, som det er vigtigt for os at føre videre.

Så vil jeg sige om bekendtgørelsen, at det, der er vigtigt i den forbindelse, er, når man skal putte højniveaufag ind, at se, hvad det vil betyde for fællesfagene. Når man nu ser, hvilke fag der skal ind – latin og græsk og sådan noget – må man spørge sig selv, hvis de skal ind på et særlig højt niveau, om der så bliver plads til forfærdelig meget af fællesfag. Det er dér, man er nødt til at se bekendtgørelsen under alle omstændigheder for at få et billede af, om nogle af de almindelige fag, som vi har i dag i hf, er bevaret, eller – hvis det er ønsket – at de ikke er der, så man i hvert tilfælde kan forholde sig til det.

Noget andet i den forbindelse, som også er vigtigt – det forholdt ministeren sig ikke til i sit

svare – er, at det fremhæves, at enkeltfagene er studieforberedende, mens de, når det drejer sig om den 2-årige, er almene. Der er en forskel. Er det tilfældigt, eller er det noget, der har sneget sig ind ved en fejltagelse? Eller er det alligevel meningen, at der skal være to forskellige fagrækketyper? Ministeren bliver – måske ikke her, men utvivlsomt i hvert fald ved en senere lejlighed – afæsket svar på det.

Så er der spørgsmålet om de 12 pct., der søger videregående uddannelser, der så skal have GSK. Det skal de ikke have alle sammen. Mange af dem søger ind på humanistiske fag. De, der sidder i GSK, er de nysproglige eller matematiske studenter, der har valgt lidt forkert. Hvis vi skulle følge logikken dér, skulle de sandelig snart alle sammen have været matematiske studenter, og så skulle vi give alle disse sproglige studenter adgang til det. Jeg synes nok, vi lige skal passe på med at bruge argumentet, at det er af hensyn til de 12 pct., for det er altså kun en lille del af dem, som har brug for det.

Jeg synes også, det var interessant at få at vide, hvad det er for et billede, ministeren forstiller sig der bliver af alt det. Nu siger fru Eva Møller, at man forventer ude i amterne, at det bliver status quo. Ja, i første år. Men hvad i 1995? Så kan man nok forestille sig, at det kan blive et andet billede, når ungdomsårgangene er færre. Men jeg står ved, når det drejer sig om de mindre bysamfund, at det er rigtigt at se de to uddannelsesformer under ét, ellers kan man ikke give et ordentlig tilbud, eksempelvis i Grenå, i Maribo, i Tønder eller i Thisted.

Jette Pors (CD):

Jeg skal gøre det kort. Det er nødvendigt med den bekendtgørelse. Vi skal kunne se på kvaliteten i indholdet. Det er meget vigtigt. Vi skal kende fagrækken, og den fagrække skal være med til at sikre netop det, som vi med en bred betegnelse kalder det almindelige. Så for CD, hr. minister, er det en betingelse, at den bekendtgørelse kommer på bordet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.